

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Trei

Dezvăluirea temelilor profetice: un studiu al Apocalipsei și al căii adevărului

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Astfel, cercetând ogorul și săpând după nestematele prețioase ale adevărului, sunt descoperite comori ascunse. Pe neașteptate găsim minereu prețios, care trebuie adunat și păstrat ca o comoară. Iar cercetarea trebuie continuată. Până acum, foarte mult din comoara găsită a zăcut aproape de suprafață și a fost ușor de obținut. Când cercetarea este condusă în mod corespunzător, se face orice efort pentru a păstra o înțelegere curată și o inimă curată. Când mintea este păstrată deschisă și cercetează neîncetat câmpul revelației, vom găsi zăcămintele bogate de adevăr.”

„Vechile adevăruri vor fi descoperite sub aspecte noi, și vor apărea adevăruri care au fost trecute cu vederea în cercetare. Adevăruri puternice au fost îngropate sub sofismele rătăcirii, dar ele vor fi găsite de cercetătorul sânguinos. Pe măsură ce găsește și deschide camera comorilor cu nestematele prețioase ale adevărului, aceasta nu este niciun furt; căci toți cei care prețuiesc aceste nestemate le pot avea, și atunci și ei au o cămară de comori pe care s-o deschidă altora. Cel care împărtășește nu se lipsește pe sine de comoară; căci, pe măsură ce o cercetează pentru a o putea prezenta într-un asemenea fel încât să-i atragă și pe alții, el găsește comori noi....”

„Cei care stau înaintea poporului ca învățători ai adevărului trebuie să se confrunte cu teme mărețe. Ei nu trebuie să ocupe timpul prețios vorbind despre subiecte neînsemnate. Să studieze Cuvântul și să propovăduiască Cuvântul. Cuvântul să fie în mâinile lor ca o sabie ascuțită, cu două tășuri. El să mărturisească despre adevărurile din trecut și să arate ce va fi în viitor.

„Lumina sporită va străluci asupra tuturor marilor adevăruri ale profeției, iar ele vor fi văzute în prospețime și strălucire, deoarece razele luminoase ale Soarelui Neprihănit vor ilumina întregul.” Manuscript Releases, volumul 1, 37–40.

Ndizera ko ubu namaze gushyira ahantu hihagije amashusho y'ubuhanuzi binyuze mu nyandiko zabanje, kugira ngo tugire urwego rwiza rwo kwifashisha mu gihe dutangiye gukomeza kunyura mu gitabo cy'Ibyahishuwe. Niba musoma izi nyandiko kuri interineti, nizeye ko musobanukiwe ko izi nyandiko zikurikirana hakurikijwe amatariki. Nsobanukiwe ko hari abakurikira izi nyandiko basanzwe bamenyereye ibyinshi mu byo ndimo gusangiza, kandi mbasabira imbabazi ku bwo kwisubiramo kenshi. Nagiye ngerageza gutanga gihagije ibihamya bya Bibiliya bishyigikira ukuri turimo gufataho, kugira ngo umuntu mushya kuri ayo mahame Future for America ikoreshe azabashe gusobanukirwa kandi akomeze gukurikirana, nubwo ashobora kuba adafite ubumenyi busanzwe kuri izi ngingo nk'ubwo benshi muri twe dusanzwe dufite.

Există câteva adevăruri foarte puternice, pe care, până de curând, nu le-am recunoscut niciodată, care au fost deschise în cartea Apocalipsei. Aș putea pur și simplu să expun aceste adevăruri în spațiul public, fără să încerc mai întâi să construiesc o premisă de susținere profetică înainte de a le

împărtăși, dar adevărurile sunt atât de noi și atât de serioase, încât nu am fost dispus să le împărtășesc fără o temelie pe care să așez aceste adevăruri, pe care cred că le reprezintă desigilarea Apocalipsei care are loc chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:10, 11.

Isus a enunțat un principiu cu privire la predarea adevărului, pe care cred că se aplică aici. Principiul este așezat în contextul identificării lucrării Duhului Sfânt.

I quan ell haja vengut, reprendrà el món de pecat, de justícia i de judici: de pecat, perquè no creuen en mi; de justícia, perquè me'n vaig al meu Pare, i ja no em veureu més; de judici, perquè el príncep d'aquest món ja és jutjat. Encara tinc moltes coses a dir-vos, però ara no les podeu suportar. Però quan vingui ell, l'Esperit de veritat, us guiarà a tota la veritat; perquè no parlarà pel seu compte, sinó que dirà tot allò que haurà sentit, i us farà saber les coses que han de venir. Ell em glorificarà, perquè prendrà del que és meu i us ho farà saber. Joan 16:8–16.

Atunci când Hristos a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta”, aceasta îmi întărește convingerea că acum este mult de împărtășit, dar că mai întâi trebuie să existe o premisă logică pe care să fie zidite acele adevăruri. Fiind astfel, versetele precedente identifică întreita solie îngerească ca fiind reprezentată de Duhul Sfânt, care mustră „lumea de păcat, de neprihănire și de judecată”. Aceste trei solii constituie ultima solie de avertizare, astfel că acest pasaj, care identifică lucrarea Duhului Sfânt, este o mărturie importantă, deoarece subliniază că solia este înțeleasă în mod progresiv și că ea este înțeleasă numai de aceia care posedă untelemnul Duhului Sfânt. Ioan, în cartea Apocalipsei, reprezintă chiar acest adevăr atunci când arată că el este un adventist de ziua a șaptea păzitor al Sabatului la sfârșitul lumii.

Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca al unei trâmbițe. Apocalipsa 1:10.

Awon Adventist Ojò Keje ní òpin ayé, tí yóò lóye iránsé tí a tú èdidì rẹ̀ nínú Ìfihàn, yóò ɔ̀ ɔ̀ bẹ̀ nitorí pé wón wà “nínú Èmí.” Nínú àkójopò ọ̀rọ̀ àkàwé nàà tí a ti sọ̀ fún wa pé “ó n ɔ̀ fihàn irírí àwọn èniyàn Adventist,” Jòhànù jẹ̀ wúndiá ọ̀lọ̀gbọ̀n, nitorí pé ó ní ọ̀róró ti Èmí. Ó dúró fún àwọn wúndiá ọ̀lọ̀gbọ̀n ní òpin ayé, tí wón gbọ̀ ohùn nílá kan “lẹ̀yìn” wọn. “Ohùn láti ẹ̀yìn” rẹ̀ ni Alfa àti Omega, gégé bí a ti fi í hàn nínú ẹ̀sẹ̀ tí ó tẹ̀ lé e lẹ̀sẹ̀kẹ̀sẹ̀, àti ohùn nàà sọ̀ fún un láti padà sí àwọn ọ̀nà àtíjọ̀ kí ó sì rìn nínú wọn.

Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri și priviți, și întrebați care sunt cărările cele vechi, unde este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” Ieremia 6:16.

„Odihna” la care se referă Ieremia este revărsarea Duhului Sfânt în timpul ploii târzii. În versetul următor, Ieremia oferă o a doua ilustrare a fecioarelor nechibzuite care refuză să se întoarcă la temelile adventismului (cărările vechi) și să umble pe ele.

Și am pus peste voi străjeri, zicând: „Ascultați sunetul trâmbiței.” Dar ei au zis: „Nu vom asculta.” Ieremia 6:17.

Igihe Yohana yumvise ijwi rimuri inyuma rimuyobora ku nzira za kera cyangwa ku mishinge y'Abadivantisiti, ijwi yumva rimeze nk'impanda. Iryo jwi rinyuzwa ku “barinzi” Imana yashyizeho ngo barindire Abadivantisiti. Data Miller ni we wari umurinzi wavuzaga impanda y'umuburo mu ntangiriro z'Abadivantisiti, igihe hatangazwaga ubutumwa bw'umumarayika wa mbere bumenyeshya itangira ry'urubanza. Ariko by'umwihariko Yohana ahagarariye abatangaza ubutumwa bw'umumarayika wa gatatu bumenyeshya iherezo ry'urubanza. Ahagarariye abagaruka ku mishinge Imana yubakiyeho binyuze mu murimo wa Miller.

De-a lungul anilor am arătat în repetate rânduri (și acest lucru poate fi găsit în Tablele lui Habacuc) că mesajul primului înger, „temeți-vă de Dumnezeu”, are scopul de a aduce convingerea de păcat, că mesajul celui de-al doilea înger este locul unde se manifestă neprihănirea, iar al treilea identifică judecata. Acestea sunt cele trei trepte ale celor trei îngeri și, de asemenea, cele trei trepte ale lucrării Duhului Sfânt. Aceste trei trepte sunt reprezentate și de cele trei litere ebraice care alcătuiesc cuvântul ebraic tradus prin „adevăr”. În pasajul din Ioan șaisprezece, Isus vorbește despre lucrarea Duhului Sfânt în călăuzirea poporului lui Dumnezeu în „tot adevărul”, arătându-le totodată „lucrurile viitoare”. Totuși, Isus afirmă că are „multe lucruri să vă spună, dar acum nu le puteți purta”.

Sper că ați înțeles o parte din semnificația cuvântului ebraic tradus prin „adevăr”. Căci abia am început să aplicăm acel simbol la studiul nostru. În primele trei versete din Apocalipsa, capitolul 1, este identificat procesul de comunicare dintre Dumnezeu și om. El este identificat chiar înainte ca Apocalipsa să prezinte natura întreită a Dumnezeirii. Își găsește o a doua mărturie în ultimele versete ale Apocalipsei și, făcând astfel, pe temeiul aplicării principiului „rând peste rând”, aduce mai multă lumină.

Atunci, când adăugăm Geneza 1:1–2:3, găsim un al treilea martor și o altă linie profetică pe care să o așezăm peste cele două linii anterioare, la începutul și la sfârșitul Apocalipsei.

Apoi adăugăm ultima făgăduință din Vechiul Testament, care îl identifică pe Ilie ce avea să vină, și avem patru linii profetice.

Apoi adăugăm primul capitol al Noului Testament și avem cinci linii pe care să le reunim pentru a formula mesajul final găsit în Biblie, atunci când aplicăm principiul Alfa și Omega tuturor liniilor. Dacă am duce la capăt cele cinci linii pe care le-am identificat deja, aplicând principiul în mod consecvent asupra acestor cinci linii, atunci ar trebui să ne așteptăm să vedem sfârșitul lui Matei și sfârșitul lui Ioan mărturisind aceeași informație ca toate cele cinci linii profetice de tip „primul și ultimul” pe care le luăm în considerare.

Mesajul care este desigilat este stabilit în cartea Apocalipsei, astfel că ea constituie punctul de referință pentru celelalte linii, în acord cu faptul că sora White ne informează că „toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în Apocalipsa”. Mesajul primelor trei versete din cartea Apocalipsei identifică procesul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a transmite cuvântul Său lui

Ioan, spre a-l scrie și a-l trimite bisericilor. Prima carte a Noului Testament, după cum s-a remarcat deja, prezintă genealogia lui Isus Hristos și începe cu un punct foarte lămuritor.

Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Matei 1:1.

Isus și-a încheiat interacțiunea directă cu iudeii gălcevitorni reducându-i la tăcere prin subiectul „fiului lui David”, un subiect care nu putea fi înțeles de iudei decât dacă ar fi înțeles principiul biblic al începutului și al sfârșitului. Ei nu l-au înțeles, și cei mai mulți adventiști nici nu-l înțeleg. Oricine dorește să argumenteze împotriva principiului repetării istoriei dovedește că nu înțelege că Israelul antic este un tip al Israelului modern, iar refuzul lor de a crede acest principiu este identic cu refuzul de la sfârșitul Israelului antic de a înțelege același principiu. Isus a reprezentat acest principiu în ultima Sa ghicitoare adresată iudeilor, îndreptându-i spre ghicitoarea privind felul în care Domnul lui David putea fi, de asemenea, fiul lui David.

Ioan, capitolul întâi, arată că la început Cuvântul era cu Dumnezeu, iar Cuvântul este Dumnezeu și Cuvântul a creat toate lucrurile. Aceasta, desigur, se armonizează cu celelalte pasaje la care ne referim. Iar dacă luăm apoi în considerare ultimele cuvinte din Evanghelia după Ioan, îl vedem pe Petru, după ce L-a auzit pe Isus descriind felul în care avea să moară, întrebându-L pe Isus ce avea să se întâmple cu apostolul Ioan.

பதேர அவனதை நோக்கி இயசேவினிடத்தில், ஆண்டவரே, இந்த மனிதன் என்ன செய்வான்? என்ற கேட்டான். இயசே அவனிடத்தில், நான் வரம்வரதை இவன் நிலைத்திருக்க வேண்டாம் என்று நான் விரும்பினால், அதனால் உனக்கென்ன? நீ என்னைப் பின்பற்று என்றார். அப்பொழுது அந்த சீஷன் மரிக்கமாட்டான் என்ற இந்த சொல்லாக்கம் சகோதரரிடையே பரவியது. ஆனாலும், அவன் மரிக்கமாட்டான் என்று இயசே அவனுக்குச் சொல்லவில்லை; மாறாக, நான் வரம்வரதை இவன் நிலைத்திருக்க வேண்டாம் என்று நான் விரும்பினால், அதனால் உனக்கென்ன? என்றார். இவனே இந்த விஷயங்களைச் சாட்சியமாய் சொல்லுகிற சீஷன்; இவனே இவற்றை எழுதியவனும் ஆவான்; மலேயம், அவன் சாட்சி உண்மையானது என்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இதற்கு அப்பாற்பட்டும் இயசே செய்த பல வேறு காரியங்களும் உண்ட; அவற்றில் ஒவ்வொன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கமானால், எழுதப்பட வேண்டிய புத்தகங்களை உலகமே தாங்கிக்கொள்ள முடியாதது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆமனே. யோவான் 21:21-25.

Petru a vrut să știe cum avea să moară Ioan, sau chiar dacă Ioan avea să moară. Răspunsul este repetat de două ori în pasaj, când Isus a declarat, iar apoi Ioan a reafirmat: „Dacă voiesc ca el [Ioan] să rămână până voi veni, ce-ți pasă ție?” Ioan a trăit până la a Doua Venire a lui Isus.

Acel „adevăr” poate fi văzut sau auzit numai dacă crezi în repetarea istoriei și, de asemenea, că istoria care urmează să se repete se repetă la sfârșitul lumii. Sfârșitul lumii este locul în care se afla Ioan când a scris cartea Apocalipsei. Ultima carte din Evanghelia lui Ioan este în acord cu celelalte linii ale începutului și sfârșitului, căci îl așază pe Ioan în istoria evenimentelor care duc la a Doua Venire, unde el, reprezentându-i pe cei care proclamă mesajul final de avertizare, trimite acel

mesaj bisericilor.

„În zilele creștinilor timpurii, Hristos a venit a doua oară. Prima Sa venire a fost la Betleem, când a venit ca prunc. A doua Sa venire a fost pe insula Patmos, când S-a descoperit în slavă lui Ioan Revelatorul, care, atunci când L-a văzut, «a căzut la picioarele Lui ca mort». Dar Hristos l-a întărit ca să poată îndura priveliștea, iar apoi i-a dat o solie pe care să o scrie către bisericile din Asia, ale căror nume descriu caracteristicile fiecărei biserici.”

“Lumina pe care Hristos i-a descoperit-o slujitorului Său, profetul, este pentru noi. În revelația Sa sunt date soliile celor trei îngeri și o descriere a îngerului care urma să se coboare din cer cu mare putere, luminând pământul cu slava lui. În ea sunt avertizări împotriva răutății care avea să existe în zilele de pe urmă și împotriva semnului fiarei. Nu trebuie doar să citim și să înțelegem această solie, ci să o proclamăm lumii cu un sunet neechivoc. Prin prezentarea acestor lucruri descoperite lui Ioan, vom fi în stare să mișcăm poporul.” Manuscript Releases, volumul 19, 41.

Sfârșitul Evangheliei după Ioan identifică procesul de comunicare ca fiind cel din primele trei versete ale Apocalipsei, plasându-l pe Ioan, în mod profetic, în istoria celei de-a Doua Veniri. Astfel, folosește prima „a doua venire” a lui Isus (Patmos) pentru a o ilustra pe ultima Sa „a doua venire”. Aceasta se leagă în chip desăvârșit de celelalte linii pe care le avem în vedere, căci îl reprezintă pe Ioan la sfârșitul lumii, pe Patmos, unde primește Descoperirea lui Isus Hristos. Dar ce se poate spune despre sfârșitul cărții lui Matei?

Apoi cei unsprezece ucenici au plecat în Galileea, la muntele unde le poruncise Isus să meargă. Și, când L-au văzut, I s-au închinat; dar unii s-au îndoit. Și Isus S-a apropiat și le-a vorbit, zicând: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă deci și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt; învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit; și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin. Matei 28:16–20.

În acest pasaj, toată puterea Îi este dată lui Isus, iar aceasta ar fi, desigur, puterea Sa creatoare. Apoi El dă porunca de a boteza în numele Tatălui, al Fiului și, de asemenea, al Duhului Sfânt care Se mișcă pe deasupra apelor în Geneza 1, și al celor șapte duhuri care sunt înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest pasaj arată că creștinii trebuie să recunoască cele trei persoane ale trio-ului ceresc ca trei entități distincte. Sfârșitul Evangheliei după Matei se adaugă acestor rânduri, așa cum fac și celelalte șase.

„Cristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Sa spirituală. El a făcut din aceasta o condiție pozitivă cu care toți trebuie să se conformeze, dacă doresc să fie recunoscuți ca aflându-se sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Înainte ca omul să-și poată găsi un cămin în biserică, înainte de a trece pragul Împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească pecetea Numelui divin: «Domnul, Neprihănirea noastră». Ieremia 23:6.

„Botezul este o renunțare deosebit de solemnă la lume. Cei care sunt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt declară public, chiar la intrarea în viața lor creștină, că au părăsit slujirea lui Satana și au devenit membri ai familiei regale, copii ai Împăratului

ceresc. Ei au ascultat de porunca: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, ... și nu vă atingeți de ce este necurat.» Și față de ei se împlinește făgăduința: «Vă voi primi și vă voi fi Tată, iar voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.» 2 Corinteni 6:17, 18.”

„Pe măsură ce creștinii se supun solemnului ritual al botezului, El înregistrează legământul pe care îl fac, de a-I fi credincioși. Acest legământ este jurământul lor de loialitate. Ei sunt botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Astfel, ei sunt uniți cu cele trei mari puteri ale cerului. Ei se angajează să renunțe la lume și să păzească legile Împărăției lui Dumnezeu. De acum înainte, ei trebuie să umble într-o viață nouă. Ei nu mai trebuie să urmeze tradițiile oamenilor. Ei nu mai trebuie să urmeze metode necinstite. Ei trebuie să asculte de statutele Împărăției cerurilor. Ei trebuie să caute onoarea lui Dumnezeu. Dacă vor rămâne credincioși legământului lor, li se va da har și putere, care îi vor face în stare să împlinească toată neprihănirea. «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.»” Evanghelizare, 307.

Isus ilustrează sfârșitul prin început în Cuvântul Său, căci El este Cuvântul și El este Alfa și Omega.

Rassemblez ces sept lignes permet d'édifier un tableau très détaillé du processus de communication entre Dieu et l'homme, tandis que de nombreuses autres vérités critiques et importantes sont exposées et établies par les autres témoins que sont les « lignes ». Sept « lignes » de prophétie représentant l'Alpha et l'Oméga. Mais qu'en est-il du livre de Malachie ?

Cartea lui Maleahi este o muștrare aspră împotriva preoților necredincioși din adventism. Ea se deschide cu identificarea a două categorii de închinători în adventism la sfârșitul lumii.

Povara cuvântului Domnului către Israel prin Maleahi. „V-am iubit”, zice Domnul. „Și voi ziceți: «În ce ne-ai iubit?» Nu era Esau fratele lui Iacov?”, zice Domnul; „totuși, pe Iacov l-am iubit.” Maleahi 1:1, 2.

Maleahi ne mai departe că cele două categorii de închinători de la sfârșitul lumii sunt două categorii de preoți.

I sada, o svećenici, ova je zapovijed za vas. Ako ne budete slušali, i ako to ne uzmete k srcu, da date slavu mojemu imenu, govori Gospod nad vojskama, pustit ću na vas prokletstvo i proklet ću vaše blagoslove; štoviše, već sam ih prokleo, jer to ne uzimate k srcu. Malahija 2,1.2.

Începutul cărții Maleahi prefigurează mesajul laodicean și filadelfian prin două clase de preoți. Preoților li se poruncește să „audă”. Ioan îi reprezintă pe preoții care aud, iar un preot îi reprezintă pe cei aleși ai legământului lui Dumnezeu. Ei sunt deja sub blestem și vor fi blestemați din nou dacă nu „aud” și dacă „nu” sau „nu vor” „pune aceasta la inimă”.

Voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este cuprins în Scriptură: „Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine crede în El nu va fi dat de rușine.” Pentru voi, deci, care credeți, El este scump; dar pentru cei neascultători, „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului” și „o piatră de

poticnire și o stâncă de cădere”, pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au și fost rânduși. Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, ca să vestiți lucrările minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. 1 Petru 2:5–10.

Preoții sunt poporul ales al lui Dumnezeu, care este pus la probă prin „piatra din capul unghiului” din temelia templului. Piatra din capul unghiului este aceea după care sunt aliniate toate celelalte pietre ale temeliei și, de asemenea, este piatra care poartă greutatea întregului templu. Piatra din capul unghiului, în înțelegerea lui Miller, era „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Piatra din capul unghiului, sau piatra pe care au lepădat-o zidarii, este o istorisire adevărată despre zidirea templului, descrisă foarte precis în scrierile Spiritului Profetiei. Un aspect legat de prima piatră care a fost lepădată este că ea a fost pusă deoparte după ce a fost respinsă, iar din acel moment zidarii templului se împiedicau în mod repetat de piatra din capul unghiului, care fusese așezată deoparte în aria lor de lucru. Era o piatră de poticnire.

I Malahi Dumnezeu îi înștiințează pe preoții cei răi, cunoscuți și ca fecioarele nechibzuite laodiceene, că urmează și deja i-a „blestemat”. El îi blestemă pentru că nu vor să „audă” și să „pună” la inimă solia lui Ilie. Solia lui Ilie întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți. Întoarcerea inimilor lor reprezintă auzirea soliei lui Ilie despre părinți și copii, care este principiul celui dintâi și al celui de pe urmă. A auzi solia despre cel dintâi și cel de pe urmă nu este de ajuns, ci ea trebuie pusă la inimă. A primi solia lui Ilie înseamnă a o pune la inimă. Dacă un preot nu vrea să audă acel principiu, va fi blestemat.

Ei au adus blestemul asupra lor înșiși atunci când, în 1863, au început procesul de lepădare a chiar celei dintâi adevăruri fundamentale descoperite de Miller și nu au făcut altceva decât să continue această lepădare până în chiar ziua de astăzi. Dar, deși blestemul progresiv a început în 1863 (căci ei sunt deja blestemați), blestemul care este la timpul viitor are loc atunci când sunt vărsați din gura Domnului la legea duminicală. Începutul cărții Maleahi ilustrează sfârșitul, căci sfârșitul reprezintă ultima avertizare dată preoților înțelepți și neînțelepți. Cei înțelepți și cei neînțelepți din Maleahi sunt reprezentați ca Esau și Iacov. Fratele mai mare reprezintă legământul prin dreptul de întâi născut, în contrast cu un frate mai tânăr. Cel mai mare fiind cel dintâi, iar cel mai tânăr fiind cel de pe urmă.

În Maleahi, atât Esau, cât și Iacov sunt adventiști laodiceeni, însă cel din urmă a auzit în cele din urmă „glasul” Domnului, s-a pocăit și i s-a schimbat numele în Israel. Cel mai mare, cel dintâi, nu a auzit. Iacov a auzit glasul Domnului în noaptea în care a visat și a văzut îngeri suindu-se și coborând pe scară, reprezentându-L pe Hristos. Iacov îi reprezintă pe adventiștii laodiceeni de la sfârșitul lumii, care sunt convertiți din laodiceeni în filadelfieni atunci când trăiesc experiența primelor trei versete din Apocalipsa unu, așa cum este ilustrat prin Ioan și prin visul lui Iacov cu scara pe care îngerii se suiau și coborau. Acea experiență marchează începutul convertirii lui Iacov în Israel, filadelfianul. Încheierea istoriei convertirii lui Iacov este atunci când se luptă cu Hristos la Peniel. Astfel, istoria dreptului de întâi născut a lui Iacov începe în primele trei versete ale capitolului unu din Apocalipsa, când are loc desigilarea mesajului final de avertizare, și se încheie

în timpul celor șapte plăgi din urmă, în vremea de strâmtorare.

Toate cele patru serii de începuturi și sfârșituri, „poruncă peste poruncă”, dau mărturie despre mesajul Revelației lui Isus Hristos. Întrebarea este dacă preoții nechibzuiți vor auzi sau nu vor auzi.

Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

Preoții înțelepți care aud ce zice Duhul către biserici aud mesajul lui Ilie. Miller a fost Ilie, și unii au auzit, dar alții au refuzat.

„Mii de oameni au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicăți în duhul și puterea lui Ilie pentru a vesti solia. Asemenea lui Ioan, înainte-mergătorul lui Isus, cei care predicau această solemnă solie s-au simțit constrânși să pună securea la rădăcina pomului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor era menită să trezească și să influențeze cu putere bisericile și să le dea pe față adevăratul caracter. Și, pe măsură ce era vestită solemnă avertizare de a fugi de mânia viitoare, mulți dintre cei care erau uniți cu bisericile au primit solia vindecătoare; ei și-au văzut abaterile, și, cu lacrimi amare de pocăință și cu adâncă agonie a sufletului, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Iar când Duhul lui Dumnezeu S-a așezat peste ei, au ajutat la răsunarea strigătului: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui.»” Early Writings, 233.

Miller a fost prefigurată atât de Ilie, cât și de Ioan Botezătorul, căci Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru prima venire a lui Hristos, iar Miller a pregătit calea pentru ca Hristos să intre în Locul Preasfânt al sanctuarului ceresc la 22 octombrie 1844. Maleahi identifică în mod direct lucrarea lui Ioan și a lui Miller.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care îl căutați, va veni deodată la templul Său, și Solul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El va veni, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca leșia înălbitorilor. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Mă voi apropia de voi pentru judecată și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, împotriva preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce asupresc în plata lui pe simbriaș, pe văduvă și pe orfan, împotriva celor ce nedreptățesc pe străin în dreptul lui și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea voi, fiii lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Maleahi 3:1–6.

Ca „străjer” al istoriei sale, lucrarea lui Miller a reprezentat ridicarea temeliei templului. Lucrarea sa de la început trebuie să ilustreze o lucrare care reprezintă desăvârșirea templului. Acea lucrare finală cere un alt străjer care să dea trâmbiței un sunet lămurit. Miller și solia primului înger au vestit deschiderea judecării, iar străjerul pe care Miller îl preînchipuie la sfârșitul adventismului va vesti încheierea judecării.

În Maleahi, Domnul făgăduiește să aducă judecată „împotriva vrăjitorilor, și împotriva preacurvarilor, și împotriva celor ce jură strâmb, și împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, și abat pe străin de la dreptul lui, și nu se tem de Mine.” Cei care sunt identificați aici sunt aceia care „nu se tem” de „Domnul oștirilor.” William Miller este solul primului înger, care îi cheamă pe oameni să se „teamă de Dumnezeu.” A respinge temeliile înseamnă a respinge frica de Dumnezeu.

Denn siehe, der Tag kommt, brennend wie ein Ofen; da werden alle Übermütigen und alle, die gottlos handeln, zu Stoppeln werden; und der kommende Tag wird sie verbrennen, spricht der HERR der Heerscharen, so dass ihnen weder Wurzel noch Zweig übrigbleibt. Euch aber, die ihr meinen Namen fürchtet, wird die Sonne der Gerechtigkeit aufgehen mit Heilung unter ihren Flügeln; und ihr werdet ausziehen und aufwachsen wie Mastkälber. Und ihr werdet die Gottlosen zertreten; denn sie werden Asche sein unter euren Fußsohlen an dem Tag, da ich dies tun werde, spricht der HERR der Heerscharen. Gedenkt des Gesetzes Moses, meines Knechtes, das ich ihm am Horeb für ganz Israel geboten habe, samt den Satzungen und Rechtsbestimmungen. Siehe, ich sende euch den Propheten Elia, ehe der große und furchtbare Tag des HERRN kommt. Und er wird das Herz der Väter den Kindern zuwenden und das Herz der Kinder ihren Vätern, damit ich nicht komme und das Land mit dem Bann schlage.
Maleachi 4,1–6.

- Începutul Bibliei (Geneza) și sfârșitul Bibliei (Apocalipsa).
- Începutul Vechiului Testament (Geneza) și sfârșitul Vechiului Testament (Maleahi).
- Începutul Noului Testament (Matei) și sfârșitul Noului Testament (din nou, Apocalipsa).
- Începutul mărturiei lui Ioan (Evanghelia după Ioan) și sfârșitul mărturiei lui Ioan (din nou, Apocalipsa).
- Începutul lui Maleahi și sfârșitul lui Maleahi.
- Početak Matejeva evanđelja i završetak Matejeva evanđelja.
- Începutul Evangheliei după Ioan și sfârșitul Evangheliei după Ioan.
- Începutul celor patru Evanghelii și sfârșitul celor patru Evanghelii.

Când înlăturăm începuturile sau sfârșiturile profetice la care se face referire de mai multe ori, rezultă opt linii profetice care trebuie aduse împreună și așezate peste primele trei versete din Apocalipsa. Dar ce se poate spune despre sfârșitul Genezei?

Geneza, capitolul cincizeci, se încheie cu moartea lui Iosif.

Astfel a murit Iosif, în vârstă de o sută zece ani; și l-au îmbălsămat, și a fost pus într-un sicriu în Egipt. Geneza 50:26.

Capitolul patruzeci și opt identifică moartea lui Iacov. Faptul că moartea lui Iacov este prezentată mai întâi în capitolul patruzeci și opt, conducând la moartea lui Iosif în versetele de încheiere ale capitolului cincizeci, așază semnătura Alfa și Omega asupra ultimelor trei capitole din Geneza, ca încheiere a cărții Geneza.

Cele două morți sunt folosite ca simboluri ale începutului și sfârșitului robiei lui Israel în Egipt. La început, trupul lui Iacov este dus înapoi pentru a fi îngropat împreună cu părinții săi, iar când Moise iese din Egipt, el aduce trupul lui Iosif pentru a fi îngropat în locul de îngropare al părinților săi.

Իսկ Մովսեսը Հովտեփի ոսկորներն առավ իր հետ, որովհետև նա Իսրայելի որդիներին խստորեն երդվեցրել էր՝ ասելով. «Աստված անշուշտ պիտի այցելի ձեզ, և դուք իմ ոսկորներն այստեղից ձեզ հետ պիտի վեր բարձրացնեք»: Ելից 13:19.

Sfârșitul cărții Geneza îl constituie ultimele trei capitole. În capitolul patruzeci și opt, Iacov (Israel) rostește binecuvântări asupra celor doisprezece fii ai săi, care sunt identificate în mod direct drept profeții despre ceea ce se întâmplă cu acele douăsprezece seminții în „zilele de pe urmă” ale judecății de cercetare.

I Jakub i-a chemat pe fiii săi și a zis: „Adunați-vă, ca să vă spun ceea ce vi se va întâmpla în zilele de pe urmă. Adunați-vă și ascultați, fii ai lui Iacov; luați aminte la Israel, tatăl vostru.” Geneza 49:1, 2.

În „zilele de pe urmă” ale judecății de cercetare, Domnul făgăduiește să-i adune pe cei doisprezece fii ai Săi, care sunt reprezentați în cartea Apocalipsei drept cei o sută patruzeci și patru de mii. Aceștia sunt aceia pe care Ioan îi înfățișează în cartea Apocalipsei. Ei sunt adunați printr-o chemare din partea lui Iacov, o chemare din istoria începutului lor, despre care li se spune să o „audă” și la care să „ia aminte”. În zilele de pe urmă, cei prefigurați de fiii lui Iacov „aud” o solie și „iau aminte” sau, după cum spune Ioan, „păzesc” lucrurile scrise în ea. Este o chemare de la tată către copii; este solia lui Ilie. Cei chemați sunt numiți „fiu[l] lui Iacov” și, de asemenea, trebuie să „ia aminte la Israel”, tatăl lor.

Ezau și Iacov din Maleahi îi reprezintă pe fecioarele înțelepte și pe cele neînțelepte. Chemarea vine de la tatăl lor, Iacov, și de la tatăl lor, Israel, arătând că, atunci când este făcută ultima chemare, toți sunt adventiști laodiceeni, iar alegerea este pusă în propriile lor mâini: dacă să fie un fiu al lui Iacov, înșelătorul, sau al lui Israel, biruitorul. Ceea ce le îngăduie să facă o alegere este puterea creatoare dinăuntru soliei. Dacă solia este citită, auzită și păzită, atunci, prin aceeași putere creatoare identică ce a adus toate lucrurile la existență, ei vor fi schimbați într-un fiu al lui Israel. A refuza să auzi înseamnă a păstra experiența lui Iacov, înșelătorul.

Apelul la adunare rostit de Iacov, care este totodată apelul la adunare al soliei care este desigilată în Apocalipsa, constituie un simbol important de înțeles. „Cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase arată că nu există nicio adunare, dacă nu a existat mai înainte o risipire. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care au fost risipiți înainte de chemare. Acest adevăr este identificat în mod repetat în Biblie.

Ascultați cuvântul Domnului, voi, neamuri, și vestiți-l în ostroavele cele depărtate, și ziceți:
Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi, cum își păzește păstorul turma. Ieremia 31:10.

Legământul care este reînnoit cu cei o sută patruzeci și patru de mii include făgăduința că Dumnezeu va scrie Legea Sa în inimile noastre. Dar aceia pentru care Domnul săvârșește această

lucrări creatoare au fost mai înainte risipiți.

Din nou, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, frații tăi, da, frații tăi, oamenii rudelor tale și toată casa lui Israel în întregime, sunt aceia despre care locuitorii Ierusalimului au zis: «Depărtați-vă de Domnul; nouă ne-a fost dată țara aceasta spre stăpânire.» De aceea spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: «Deși i-am îndepărtat departe printre neamuri și deși i-am risipit printre țări, totuși le voi fi ca un mic sanctuar în țările în care vor ajunge.» De aceea spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: «Vă voi aduna chiar din mijlocul popoarelor și vă voi strânge din țările în care ați fost risipiți și vă voi da țara lui Israel. Și vor veni acolo și vor îndepărta din ea toate lucrurile ei detestabile și toate urâciunile ei. Și le voi da o singură inimă și voi pune înăuntrul vostru un duh nou; voi scoate din carnea lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne.» Ezechiel 11:14–19.

Mai trebuie spus mai mult despre adunarea celor o sută patruzeci și patru de mii în relație cu „împrăștierea”, însă mai întâi trebuie să reunim analiza semnăturii lui Alfa și Omega în aceste nouă referințe pe care le avem în vedere.

Două categorii sunt reprezentate în ultimele trei capitole ale Genezei: o categorie de răzvrățiți și o categorie de înțelepți. Ambele categorii aud un glas care spune: „aceasta este calea, umblați pe ea”, însă una dintre categorii a refuzat să asculte de trâmbiță și să umble pe cărările cele vechi. Categoria răzvrătiților din Geneza patruzeci și opt până la cincizeci este reprezentată de a treisprezecea seminție.

La începutul Israelului antic au fost treisprezece seminții, iar la începutul Israelului modern au fost treisprezece ucenici. Ucenicul care este deosebit de ceilalți doisprezece ucenici, (așa cum Efraim a fost deosebit de celelalte seminții), este, la fel, un simbol al răzvrătirii. Sora White îl numește în mod direct pe Iuda o fecioară neînțeleaptă.

„Au fost și vor fi întotdeauna neghină între grâu, fecioarele neînțelepte împreună cu cele înțelepte, cei care nu au untdelemn în vasele lor, împreună cu candelile lor. A existat un Iuda lacom în biserica pe care Hristos a întemeiat-o pe pământ și vor exista Iude în biserică în fiecare etapă a istoriei ei.” Signs of the Times, 23 octombrie 1879.

Iuda Iscarioteanul a fost o fecioară neînțeleaptă; a fost o neghină și, dacă a fost o fecioară neînțeleaptă, atunci a fost și un laodicean.

„Starea Bisericii reprezentată de fecioarele nehibzuite este descrisă, de asemenea, ca fiind starea Laodiceană.” Review and Herald, 19 august 1890.

Fiii amândoi ai lui Iosif au primit o binecuvântare din partea lui Iacov în capitolul patruzeci și opt din Geneza, iar din acel moment înainte sunt desemnați drept „jumătăți de seminții”. Jumătăți de seminții sau nu, ele erau totuși seminții. Iuda Iscarioteanul a fost înlocuit de Matia pentru a ocupa al doisprezecelea loc deținut mai înainte de Iuda Iscarioteanul. Iuda era un ucenic și, în acest sens, la sfârșitul Israelului antic au fost treisprezece ucenici, așa cum la început au fost treisprezece seminții.

Fiul lui Iosif, Efraim (a treisprezecea seminție), a devenit simbolul răzvrătirii atunci când cele zece seminții din nord s-au strâns în sprijinul lui Ieroboam și au împărțit împărăția în zece seminții nordice și două seminții sudice. De ce îl identific pe Efraim, fiul lui Iosif, drept simbol al răzvrătirii și nu pe fratele său, Manase? Răzvrătirea asociată cu Efraim începe în capitolul patruzeci și opt, înainte ca Iacov să-i binecuvânteze pe cei doisprezece fii ai săi. În capitolul patruzeci și opt, Iacov îi binecuvântează mai întâi pe cei doi fii ai lui Iosif. Deoarece Manase era întâiul născut, Iosif se așteaptă ca prima binecuvântare asupra fiilor săi să vină peste Manase, iar Iosif se răzvrătește împotriva alegerii lui Iacov în favoarea lui Efraim.

Începutul lui Efraim, ca reprezentant al aleșilor lui Dumnezeu, poartă o mărturie de răzvrătire, iar sfârșitul lui Efraim este împrăștierea de „șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, de la 723 î.Hr. până la 1798. În 723 î.Hr., cele zece seminții de nord, împărăția lui Efraim (cunoscută și ca Israel), au primit o rană de moarte ca împărăție a profeției biblice. Acea rană de moarte a marcat începutul unei profeții de timp care s-a încheiat când puterea papală și împărăția ei au primit o rană de moarte în 1798. Rana de moarte a puterii papale din 1798 prefigurează căderea finală a Babilonului, când împăratul de la miazănoapte „își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi într-ajutor”, în Daniel unsprezece cu patruzeci și cinci. Răzvrătirea și căderea Babilonului în zilele din urmă au fost prefigurate de răzvrătirea și căderea puterii papale în 1798, care, la rândul ei, au fost prefigurate de răzvrătirea și căderea împărăției lui Efraim (Israel) în 723 î.Hr., care, la rândul ei, a fost prefigurată de răzvrătirea lui Iosif față de inspirația profetică a tatălui său, așa cum este identificată la sfârșitul Genezei.

Răzvrătirea al cărei simbol este Efraim a început odată cu răzvrătirea tatălui său (Iosif) împotriva tatălui său (Iacov). Ea conduce în cele din urmă la răzvrătirea celor zece seminții de la miazănoapte, care duce la „împrăștierea reprezentată” ca „șapte vremi” în Levitic douăzeci și șase. Perioada în care împărăția de la miazănoapte a fost împrăștiată este împărțită în două perioade: una care se încheie în anul 538, iar următoarea care se încheie în 1798, toate arătând spre solia care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă în cartea Apocalipsa. Acea solie identifică căderea finală a Babilonului. La fiecare waymark din istoria profetică a lui Efraim este marcată răzvrătirea, la fel cum este marcată și răzvrătirea celui de-al treisprezecelea ucenic, Iuda Iscarioteanul. Acestea sunt doi dintre martorii care identifică numărul treisprezece ca simbol al răzvrătirii. Dar niciunul dintre aceste adevăruri sacre nu poate fi recunoscut dacă o persoană nu stă pe temeliile adventismului, care au fost zidite pe primul adevăr descoperit de Miller și pe primul adevăr lepădat de adventism.

Sfârșitul Genezei este în acord cu toate celelalte linii pe care le-am avut în vedere. În concluzie:

La început, trio-ul ceresc al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt a fost martor la creația cerurilor și a pământului, săvârșită de Fiul, care este și Cuvântul. Cuvântul a devenit canalul de comunicare de la Tatăl către omenire, iar Cuvântul este singura cale prin care omenirea poate comunica cu Tatăl. Mesajul Tatălui a fost dat de Fiul îngerului Gabriel, care l-a înlocuit pe Lucifer (purtătorul de lumină) după răzvrătirea lui Lucifer în cer. Gabriel primește lumina, sau mesajul, și îl transmite unui profet, care este ființa creată sfântă însărcinată să transmită mesajul de la Tatăl către familia căzută a creației. Mesajul dat profetului este pus în scris și apoi transmis omenirii. La fiecare pas al

procesului de comunicare, mesajul este sfânt și, din acest motiv, profeții, care sunt ființe umane căzute, trebuie să fie sfinți. În punctul în care mesajul sfânt este transferat în mâinile omenirii căzute, omenirea are potențialul de a mânui un mesaj sfânt cu mâini nesfințite. Astfel, lumina mesajului sfânt produce atât lumină, cât și întuneric. Când mesajul este primit de cei din familia omului căzut, el conține aceeași putere creatoare care a creat toate lucrurile, puterea care îndreptățește acea ființă. Începutul procesului de comunicare ilustrează sfârșitul procesului de comunicare. Prin urmare, dacă mesajul este auzit, citit și păzit, mesajul îl re-crează pe omul căzut după chipul Fiului.

Binecuvântat este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3

Ioan îi înfățișează pe oamenii căzuți ai omenirii din „zilele de pe urmă” ale judecății de cercetare, care aud un glas înapoia lor și se întorc pentru a primi solia ce conduce spre trecut. Aceia care primesc solia și nu o fac o parte a vieții lor, ci în mod exclusiv însăși viața lor, sunt atunci și acolo îndreptățiți. A fi îndreptățit înseamnă a fi făcut sfânt. Când aceia care citesc și aud solia trimisă de Tatăl primesc solia și sunt făcuți sfinți, aceasta se face prin puterea creatoare dinăuntrul soliei. Puterea creatoare împlinește lucrarea de îndreptățire a oamenilor atunci când oamenii cred așa cum a crezut Avraam. Solia îi învață să se întoarcă și să asculte glasul dinapoia lor, care duce la vechile cărări, care sunt adevărurile de temelie. Solia îi călăuzește în tot adevărul și, pe măsură ce umblă pe vechile cărări, ei umblă pe calea celor îndreptățiți.

Dar calea celor dreți este ca lumina strălucitoare, care luminează tot mai mult până la ziua desăvârșită. Calea celor răi este ca întunericul: ei nu știu de ce se poticnesc. Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele; pleacă-ți urechea la rostirile mele. Să nu se depărteze ele de ochii tăi; păstrează-le în mijlocul inimii tale. Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor. Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții. Îndepărtează de la tine gura stricată și depărtează de la tine buzele strâmbe. Ochii tăi să privească drept înainte, și pleoapele tale să caute drept în fața ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale, și toate căile tale să fie bine întemeiate. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga: depărtează-ți piciorul de la rău. Proverbele 4:18–27.

Cei îndreptățiți prin mesajul transmis umblă pe calea care reprezintă o lumină tot mai mare, însă tocmai acea lumină face ca, în mod corespunzător, calea celor răi să fie și mai întunecoasă. Lumina se desparte de întuneric. Puterea creatoare care a poruncit să fie lumină la început produce același efect asupra omenirii la sfârșit pe care lumina l-a produs la început. Categoria care refuză să audă glasul dinapoi și, prin urmare, alege să umble pe calea întunecată „se poticnește” de Cuvântul Său, căci se poticnește de piatra din capul unghiului, de piatra cea veche, încercată. Glasul este Alfa și Omega, iar atunci când cei îndreptățiți aud acele cuvinte și își pleacă inimile spre acele cuvinte, ei păstrează acele cuvinte în mijlocul inimilor lor, căci Alfa și Omega le întoarcă inimile spre părinți (trecutul), iar inimile părinților arată spre sfârșit.

Calea celor dreți este neprihănirea; Tu, Prea Dreptule, cântărești cărarea celui drept. Da, pe calea judecăților Tale, Doamne, Te-am așteptat; dorința sufletului nostru este spre Numele Tău și spre aducerea-aminte de Tine. Cu sufletul meu Te-am dorit în timpul nopții; da, cu duhul

meu dinlăuntru Te voi căuta dis-de-diminează; căci, atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea. Isaia 26:7–9.

Dumnezeu îi cântărește, sau îi judecă, pe cei care umblă pe calea celor drepti, și face aceasta în „zilele de pe urmă”, când judecățile Lui sunt în țară. Cei drepti sunt aceia care L-au așteptat pe Domnul, în împlinirea timpului de zăbovire din parabola celor zece fecioare. Dorința celor care umblă pe calea cunoașterii tot mai sporite este după o înțelegere din ce în ce mai mare a Numelui lui Dumnezeu, a caracterului Său. Cei care L-au așteptat pe Domnul lor sunt aceia care proclamă solia finală de avertizare, căci ei sunt aceia care vestesc Strigătul de la Miezul Noptii, care este, desigur, prima solie internă din Apocalipsa optsprezece, urmată de a doua solie, externă.

A po tych rzeczach ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; i ziemia została rozjaśniona jego chwałą. I zawołał donośnie potężnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł Babilon wielki i stał się mieszkaniem demonów, siedliskiem wszelkiego ducha nieczystego i klaską wszelkiego ptaka nieczystego i budzącego odrazę. Gdyż wszystkie narody piły z wina zapalczywości jego nierządu, i królowie ziemi uprawiali z nim nierząd, i kupcy ziemi wzbogacili się od obfitości jego zbytku. I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i abyście nie otrzymali z jego plag. Objawienie 18:1–4.

Când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a refuzat chemarea ei finală de a se întoarce la cărările cele vechi. Atunci ea a încetat să mai fie cornul protestantismului adevărat în Statele Unite. În acel moment a început un proces de punere la probă pentru aceia care au ales să ia solia acelui glas puternic și să o mănânce, așa cum a fost prefigurată de Ioan atunci când îngerul din Apocalipsa zece a coborât la începutul adventismului, la 11 august 1840. Națiunea spirituală care luase mantia protestantismului adevărat atunci când solia primului înger a fost respinsă a urmat apoi pe urmele protestantismului apostat la începutul adventismului.

Adevăratul corn protestant a fost atunci dat aceluia care au primit solia din cărticica aflată în mâna îngerului din Apocalipsa zece. Procesul de punere la probă de la începutul adventismului, din 1840 până în 1844, reprezintă un proces de punere la probă la sfârșitul adventismului, de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală din Statele Unite. În cadrul primei istorii din 1840 până în 1844, procesul de punere la probă care a început la 11 septembrie 2001 marchează o tranziție dispensațională de la fostul corp de credincioși care purta mantia protestantismului către un nou corp de credincioși care ia mantia adevăratului protestantism.

Mai important pentru examinarea noastră a căii celor îndreptățiți este faptul că, în cadrul acelei istorii, există o dezamăgire care marchează începutul timpului de întârziere. Cei credincioși Îl așteaptă pe Domnul lor în acel timp, care se încheie odată cu desigilarea soliei Strigătului de la Miezul Noptii. Acel proces de punere la probă de la începutul adventismului s-a încheiat când solia Strigătului de la Miezul Noptii s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Procesul de punere la probă de la sfârșit se încheie pentru cei reprezentați de Ioan la legea duminicală din Statele Unite. Solia Strigătului de la Miezul Noptii de la sfârșit se va încheia, întocmai ca la început, iar la începutul adventismului solia Strigătului de la Miezul Noptii a fost desigilată înainte de încheierea procesului

de punere la probă. Solia Strigătului de la Miezul Noptii de la început este acum desigilată la sfârșit.

Virginele înțelepte, îndreptățite, intră în legământ cu Dumnezeu atunci când virginele nelegiuite și nechibzuite intră într-un legământ cu moartea.

El le dijo: Este es el reposo con el que haréis descansar al cansado; y este es el refrigerio; pero no quisieron oír. Pero la palabra del Señor les fue precepto sobre precepto, precepto sobre precepto; línea sobre línea, línea sobre línea; un poco aquí, y otro poco allá; para que vayan, y caigan de espaldas, y sean quebrantados, y enlazados, y presos. Por tanto, oíd la palabra del Señor, varones escarnecedores, que gobernáis a este pueblo que está en Jerusalén. Por cuanto habéis dicho: Pacto hemos hecho con la muerte, y con el Seol hemos hecho convenio; cuando pase el azote desbordante, no vendrá sobre nosotros; porque hemos puesto la mentira por nuestro refugio, y debajo de la falsedad nos hemos escondido. Por tanto, así dice el Señor Dios: He aquí que yo pongo en Sion por fundamento una piedra, piedra probada, preciosa piedra angular, fundamento firme; el que creyere no se apesure. Isaías 28:12–16.

Cei îndreptățiți duc bisericii sfânta solie a Strigătului de la Miezul Noptii, iar după aceea proclamă solia celei de-a doua voci, chemând omenirea să iasă din Babilon.

„Așadar, în ultima lucrare de avertizare a lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a dat tuturor neamurilor să bea din vinul mâniei curviei ei.» Și, în strigătul puternic al soliei celui de-al treilea înger, se aude un glas din cer, zicând: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.»” Review and Herald, 6 decembrie 1892.

Cei care ies din Babilon și se unesc cu aceia care umblă pe calea celor drepti sunt primiți în staul prin apa botezului, care este reprezentată prin Numele trio-ului ceresc. Cei îndreptățiți, fie că sunt aceia care aud în prezent mesajul dat lui Ioan pe Patmos, fie aceia care, după aceea, sunt chemați să iasă din Babilon, sunt cu toții îndreptățiți prin primirea Duhului Sfânt. Acea unire a dumnezeirii Duhului Sfânt cu umanitatea omului a fost înfăptuită, fiind pusă înainte ca pildă atunci când Hristos a luat asupra Sa natura omenească. Cei o sută patruzeci și patru de mii au fost reprezentați prin doi martori, cei doisprezece fii ai lui Iacov și cei doisprezece ucenici. Cei răi sunt reprezentați prin al treisprezecelea seminție și al treisprezecelea ucenic. Ambele „treisprezecimi”, în oricare dintre ilustrații, au fost chemate să fie preoți pentru Dumnezeu, iar cei care resping această chemare sunt reprezentați prin Esau, în timp ce fratele său mai tânăr, Iacov, îi reprezintă pe aceia care primesc chemarea. Atât Esau, cât și Iacov îi reprezintă pe adventiștii de ziua a șaptea laodiceeni de la sfârșitul lumii. O clasă primește solia sfântă transmisă prin scrierile profetului și este schimbată în Israel, în timp ce Esau își păstrează numele.

Bineînțeles, în aceste nouă rânduri despre Alfa și Omega se cuprind mult mai multe, căci aceasta a fost doar o scurtă sinteză a începuturilor și a sfârșiturilor din Cuvântul lui Dumnezeu.

Nouă linii ale istoriei, reprezentând istorii profetice de la creațiune până la a Doua Venire. Toate aceste nouă linii profetice ale începuturilor și sfârșiturilor sunt legate în mod direct de primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsa. Aceste trei versete arată că Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă, este o manifestare a puterii creatoare a lui Dumnezeu. Ce altă putere ar putea alcătui o mărturie atât de complexă și întrețesută, provenită de la o varietate de martori, care și-au dat mărturia din vremea lui Moise până în vremea lui Ioan Revelatorul?

Scoate-ți încălțăminte, căci acesta este un pământ sfânt.